

Rezek Sándor Mélyen szállunk

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Mélyen szállunk

Rezek Sándor

versei

Párizs — 1952

Impresszum

Rezek Sándor
Mélyen szállunk

Elöljárói jóváhagyással

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzet szöveghű elektronikus változata. Az eredeti, nyomtatott publikáció a szerző kiadásában, Párizsban jelent meg 1952-ben. Az elektronikus kiadás a pannonhalmi főapát engedélyével készült. Minden jog a Bencés Rendé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Mottó	4
Hazai hársak	5
Hazai hársak	5
Siratom önmagunkat	6
Almavirágok	7
Ki az árnyakból	7
Őszi paletta	8
Hóolvadás	8
Levél az erdélyi frontról	9
Tavasz 1945-ben	9
Körötted forgok	10
Körötted forgok	10
Szomjúhozod	11
Csöndes esti ima	11
Egyszerű szonett Szűz Máriához	12
Gyónás	12
Misztikus ének	13
Ima szeretetért (műfordítás Szent Ágonstontól)	13
Mélyen szállunk	15
Hová?	15
Kölcsönösen	15
Az este lágy	15
Nézem őt	16
De profundis	16
Gutenecki balladám	16
Párizsi torzók	18
Mélyen szállunk	18
A csend	19
Egyszerű őszi dal	19
Te bennem élsz	19
A Perc örök	20
Anima ébresztése (műfordítás Noël Lechevalier-től)	20
Elment	21
Ha vissza jönnél	21
Mária, a búzaszem	22
Már csak	23
A csend	23

Mottó

Azoknak, akik már nem csodálkoznak az életen,
és azoknak, akik még tudnak rajta csodálkozni.

Hazai hársak

Hazai hársak

Ó, hogy húznak most a hársak!:
mézesízű élettársak
vissza hajló útamon.
Ó, hogy csókol most a szellő:
pilleszárnyú szőke sellő:
elsuhant ifjúkorom.

Mézesízű lomha hársak
hús ölén remegnek árnyak,
végigborzong régi láz,
végigrendül rá az erdő,
elmúlt évek újrapengő
húrja halkán citeráz.

Jaj, szeretném összetörni
ezt a csöndet, újratöltni
elszállt évek szent borát,

aztán két kezembe simán
új imát szorítnék, némán
átölelném mind a mát;

lomba hársak hús magányán,
tüzesvérű rőzsemáglyán
tömjéneznék új imát.

Nézd csak: ott a hársak ormán,
égbe-intő-néma-lomhán
száll egy nagy fehér madár...
Ifjú évek minden álma
zendül rá, és mintha fájna:
végigrendül rá a nyár.

Siratom önmagunkat

Emlékszel gyermek-éveink felhőtlen kék egére,
a kerti kis csatákra és a Rákos-
patak papírhajóira s a mákos
kalács ízére ünnepdélután.

Az epret rázni nagy kendőbe kellett,
a kukoricafosztáson daloltunk, és anyánkon
és rajtunk is nótásan átsuhant az álom.

Emlékszel: néha késő este összebújtunk
– s bár bölcséletből semmit sem tanultunk –
végigborzongott rajtunk: gyerekek vagyunk.

Emlékszel megkuszált diák-korunkra. Sokszor
kamasz-szüzi meséken éltünk álmodón,
lidércekkel csatázva, győzve, és mohón
szívünkre szíttunk sok-sok elmulót.
A lelkünk hamvát szűzen óvni kellett,
nagy gyónásokban megfürösztve. Néha
szűzen-kamasz diákszívünkben fölcsendült a nóta.
Emlékszel: néha késő este összebújtunk,
– és bár szeretni is magunk tanultunk –
végigborzongott rajtunk: szűztiszták vagyunk.

S látod: most Isten ujja minket meg delejzett,
mint titkos mágnes, hűz sugárzatába;
a szívünk sem suta, de mindhiába:
tudod, testvérem, emberek vagyunk.
Tompán belénk nyilal, hogy szentnek kéne lenni,
igás bajoknak szívvel szembemenni,
hős, verhetetlen lendülettel gátokon megállni,
tavaszban várni Istent, őszre újra várni.
Imás, mennyország-kóros lelkek, összebújunk,
kacatként szórjuk félre mind amit tanultunk,
forró szívünk hideglelés veri,
lelkünk fetrengve, sírva-bízva keresi,
hogy mért csak néha vagyunk tártszívű gyerek,
miért csak néha vagyunk szűztisztán kamasz,
jaj, mért csak néha vagyunk szent-szent emberek?!

Csönd. Ködben úszó télutói reggel.
Tompán virrasztó fájó révülettel
lépek szobádba, nagy halott:
Anyám! Már jó két napja elhagyott
égből kapott szived, – és hűvös lett a föld,
és havazott; bennem meg összedőlt
egy hamvasán fehér, anyásan tiszta álom.
Fáj, tompán fáj velőm – és mégse bánom!,
ugyan minek? Itt sírni sincs erőm,

egész velóm bénítja szótlán révület.

Beszélgetünk: Anyám, te nem vagy porhüvely,
nem is tudom mit várok én ilyen
nagy tompasággal itt halott szobádban;
amid maradt, az úgyszincs itt a mában.

Most átsuhan halott szobádon egy sugár:
feljött a nap, az utcán nagy-sután
elkezdődik mi élet még maradt a földön,
jövőt köszöntőn szóródik szét álmos napsugár,
és én után – mint őszi szélben hajlongó virág –
egész világ-viharban állok nélküled:
karótlanul, panasztalan, tenélküled, anyátlanul.

Almavirágok

Almavirágok
szűz sziromálma
halkan a szélben
összeborul
lágyszusogásban
szárny-suhogással
telnek az ágak
lángbaborul
rét patak
állnak
lángban a házak
titkos erőktől
felnyög a rög
almavirágok
szűz sziromálma
libben a szélben
s táncrapörög.

Ki az árnyakból

Esténkint néha rámborulnak árnyak:
a Rákos-parton fázva zsong a lomb,
tar fűzek sánta tánca űz bolond
játékot vélem. Úsznak szürke szárnyak.

Gyerekkorom sárkánya néz a dombról,
ködök dohognak föl a ház alól,
miazmás karjuk már-már rámhajol,
– de új hajnal harmatja hull a lombról.

Valahol messze fölcsillant a fény:
ősz fűzek árnyán átverő remény;
lihegve csak felé futok az állén:

kis mécs, mögötte egész nagy világ:
Jesse törzséből fakadt véres ág.
Lobog, repül felé a skapulárem.

Őszi paletta

Pár tarka folt még:
sárga és vörös,
a fáknak háta
kéken lúdbőrös,
pár cinke még
és varjak szürke foltja,
aztán csak köd, meg köd:
a szíved összefojtja.
Utakra folyt a fáknak sárga vére,
jaj, most már mindig
mindig sírni kéne;
csak egy-pár folt még:
sárga és vörös,
aztán a tél jön,
hátad lúdbőrös;
pár dallam még
s a könnyed szürke foltja,
aztán csak köd, meg köd,
– a szíved ködbe fojtja.

Hóolvadás

Pilledt hópihéknak párás vére foly
csöppenként a fénybe bújt havas alól;
álmos gőzbe állt be az egész világ,
régí nedvük szíják mind a parti fák;
mintha únt kabátját tépné a bozót,
s napra vetné játszín dús, nekibomolt
szőszke szép haját: az új virágvetést,
bimbós barka-táncban halálmegvetést
lehelnek a párás, ébredő tetők,
mélyen elrejtőznek komor temetők, –
– lesem erdők mélyén, mint csöppen a vér
fübe, fába, földbe, s hogy pezsdül az ér
dombok alján. Olvad. Hallgasd, hogy' csöpög...
Kint a kertek alján megmozdult a rög.

Levél az erdélyi frontról

Erdélyi ősz. Rászállt az est a dombra.
Kigyújta izzó lombjait a vérbükk,
alatta holtak, holtak... Jaj, a vérük
reácsorog az égő lomb-alomra.

Elalszik fájó-csendesen a domb,
vörösre izzón vérezik a vérbükk,
virrasztó gondot rejtenek a szérük,
lappangó neszre les a sárga lomb.

Várj! Egyszer majd lehull a rőt levél a fákról,
a vérvörös rém messze fut e tájról;
s mire sokszor elolvad majd a tél hava:

új pattanó rügyekkel újra áll a vérbükk,
alatta hősök, hősök. Újra forr a vérük,
s az új tavaszban egy szó zeng: haza!

Tavaszi 1945-ben

Valaki ránkuszított minden ősködöt:
felnyög, vonaglik már a föld alattunk,
– a nyáron még mily nótásan arattunk –
sötét rém les most ránk a hegy mögött.

Mik törnek össze egy pár perc alatt!:
szived s szívem. Csak kint a szél zokog:
süvítő dörgés, vijjogó sasok:
a gépek. Hátat fordít ránk a nap.

A múzsák is hallgatnak. Nincs erőm,
hogy színbe mártsam béna tollamat;
virágok kelyhén éjsötét lakat
s fejünk fölött a köd csak egyre nő.

Csak egyszer tudnék fölsikoltni még,
még egyszer csókolhatnám homlokod!
Nem!, nem is nézném, hogy szemed zokog,
csak rádborulnék: nézd, mily kék az ég!

Kidugja kis fejét a hóvirág,
az első fecske átcikáz felettünk,
egy régi dal zeng, melyet rég feledtünk
– és kékbe fordul újra a világ.

Körötted forgok

Körötted forgok

Csillaghullásos titkos nyári este.
Vörös virágok álmát hozza szénaillat
lomha teste. Engem keresne?
Parányi neszre furcsa fények láza lobban
minden zugolyban. Párás áhitat.
Eltikkadt kertünk harmatból itat
s a csend varázsa bársonyozva biztat:
térj szivedbe, a mély vizekre...
Vak éji pillék bódult tánca ringat:
forognak fényre, bambán lángba esve...
...és mintha ezredév forogna új ezerre:
vörös virágok, szénaillat messze
futnak előlem, éji vak bogárcák
táncával lejttem lelkem néma táncát
körötted, emberségem fénye, Isten.

Körötted forgok untalan,
földi út Hozzád úttalan,
körülbolyonglak hontalan,
Tehozzád vágyom, jaj, szavam
fekete éjjel szórja széjjel.
Mondd, hol reméljem
arcodnak áldott fénysugarát?

Körötted forgok – szépséged se látom,
hallgatva leslek – nem szólal szavad,
ízlelnélek – szájamra nincs a mézed,
tapintanálak – Hozzád el nem érek,
gondolnálak – maradsz csak szent ígéret,
ölelnélek – csak távolról vagy álmodott barátom
s én egyre várom: arcod fényre váljék.

Szeretlek mint a délibáb
a rónát, s mint az orgonát
az első enyhe fény tavasszal.
Ó, nem panasszal bántalak,
csak már régesrég vágytalak,
és bár felém jössz néhanap,
– igazán sose láttalak.

S ha mégis hívsz, hogy lássalak:
körülforoglak, mint a vak
kis esti pillék – s áldalak.

Körötted forgok untalan,
köröttem éjnek láza van,
vörös virágok álma van...
...A csillagoknak útja mind kék...
Körötted forgok hontalan,
mint lángbaforgó bódult esti pillék.

Szomjúhozod

Szomjúhozod, hogy szomjúhózzalak.
Kelyhed falára izzón forr a szám,
Rád csókolom magam egészen,
én drága Részem.

Oly egyszerűn ragyogsz e drága Borban,
szomjas magányod szótalan világ;
mint ver szívem – ámulva nézed,
én: pornyi részed.

Ó, nem kívánom, hogy szárnyadra kapj,
bűnös valómnak jó ez a magány:
Veled. Elég nekem, ha inni kéred
egy csóknyi részed.

Elég Neked, ha együgyűn dalollak,
Neked nem kének csillogó szavak,
szótlán csodában rejtet el magad,
hogy szomjúhózzalak.

Befogom most az erdőket dalolni,
a fűket, fákat, hogy tapsoljanak,
a folyókból a vizeket kiszívom,
hogy szomjúhózzanak.

Szomjúhozod, hogy szomjúhózzalak.
Kicsi kacsokkal Rád futok egészen,
szomjas vesszőként szívom csóknyi Részem,
én drága Vérem!...

Csöndes esti ima

Isten, szólalj, mert az este
szürkén rám foly. Térdre esve,
nézd: imádnak néma fák.

Hallgat bennem minden, hallgat.
Jaj, ölelném szent nyugalmad,
könnyem szárazon pereg,

csak a szívem rándul egyet,
hogy boríts rám halk kegyelmet
s csókolj csendben homlokod.

Egyszerű szonett Szűz Máriához

Már oly rég csend van, s mégis boldogan
– mint halni járó vágyak kerülője –
Tenálad, Mária, Mesterem Szülője,
fiús lélekkel húzom meg magam.

Mezők virágát hoztam im, Neked,
egy dalt dúdolva teszem most elédbe:
Salve Regina... Nézz, Anyám, feléje:
fogadd a szívem s nyújtsd áldó kezed.

Most kint is sárga lombhullás zizeg;
lelkem Nálad virraszt. Ugy-e hiszed:
tiéd vagyok, ó, nyújtsd áldó karod!

Ugy-e akkor is eljössz, ha az ősz
ködös felhőin messze-messze nősz
s a jászolban Fiad' altatgatod...

Gyónás

Nem tudom: hányszor estem én el,
skarlátpiros az én fekélyem,
– de egyet jól tudok: szeretlek.

Sűrű fekete minden éjjel,
és mégis hajnal szórja széjjel:
arcunkra száll a napsugár.

Számlálgatjuk tenger fővényét
és parttalan vizeknek mélyét,
– fölöttük kéken zúg az ár.

Minden levélkén forradás ül,
bimbókon féreg rág keresztül,
– kifeslik mégis mind a rózsza.

Péter háromszor esküdött rád,
Magdolna bukva várta orcád,
– s szavukban ott a dal: szeretlek.

Én sem tudom, hogy vétkem mennyi,
a lábam gyöngye Hozzád menni,
de véresen kiált a szám: szeretlek.

Szeretlek! – Jöhet bármily éjjel
s bár verd a testem' át fekéllyel,
– a mélyben is kiáltozom: szeretlek!

Misztikus ének

Ó, titkolná, bár rejtené el ajkam,
hogy égő szívű gyermeked maradtam
s ha rám tekintsz, szembe' nincs
se' por, se' fátyol, s hajnal fénye rajtam.

Ó, titkolná, bár rejtené el ajkam,
hogy őszi szélben is tiéd maradtam;
s ha kint a hó s a szél maró: itt bent a csendben
zendül messzi dallam.

Hogy' titkolhatná?, – rejthetné-e ajkam,
hogy kéken hordom lelkedet magamban
s ha nincs szavam, viszem magam
egy mindent áldó dallamban takartan.

Ima szeretetért (műfordítás Szent Ágostontól)

Bár szeretlek, Istenem,
égve kérlek: add nekem,
hogy szeressek teljesen.

Hiszen minden vagy nekem:
minden méznél édesebb,
anyatejnél selymesebb,
minden fénynél fényesebb,
színezüstnél színesebb,
színaranynál teljesebb,
gyémántkőnél ékeesebb.

Undort szül a testre tett
és megosztott szeretet,
– magban holt, ha fél a tett
s hogy ha nem a Te kezéd
bársonyától lett meleg:
szentélyedből kint reked.

T'üz vagy, mindig lánggal égsz,
önmagadba el se' férsz,
gyújts fel Te, ki el nem égsz.

És egészen lángra gyúlok
Tőled. Máshoz sose nyúlok,
hisz már az sem jól szeret,
aki másra vet szemet
– arra mi nem lényeged –
s nem Teérted tár szívet.

Hón szeretlek hát, Uram,
hiszen minden rút utam
forrásánál – nem magam –
tárt szívednek árja van:
előbb szeretsz, mint szavam
eljut Hozzád úttalan.

Jaj, de hogy' kerül a számra
szűz szerelmed tengerárja?
Bűnös ajkkal mért dadogjam:
jóságodnak telje túlvan
minden földi tereken...

Régesrég szóltál nekem:
gyermekem, jó gyermekem...

Mélyen szállunk

Hová?

Az arcok hamva nem marasztal,
megúntad már az emberarcot,
de minden árok partja asztal
s a napsugárt vígan fogyasztod.

Ó, régi furcsa tarka színek,
hogy hittél nékik álmaidban!
Ó, végtelenbe szálló sínek,
nem futtok arra, merre Ó van.

Emberszívekből szőtt az Isten,
de fejlehajtva mégis érzed:
hogy víg lakásod nincsen itten
s a kék a végső nagy reményed.

Le kell szállnod, hol nem kacagnak
s hol nem forr kar s a száj a karra,
de kéken intnek száz tavasznak
s szállnak újjongón a Napba;

magad mélyére kell leszállnod,
hogy megpillantsd a tiszta kéket,
magad mélyére kell levágnod,
hogy átöleld az Első Véget.

Kölcsönösen

Szerelmes vagyok a hajnalba,
a reggelek is énbelém;
ó, bár az alkony is szeretne
s az éjjelt is szeretném én.

Az este lágy

Az este lágy, mint langyos anyatej,
sötétjéből most nagyot szürcsölök;
csodálkozhattok rajtam, néma fák:
alátok bújok, mint fáradt kölyök.

Vagy mégse'! – Inkább lombotok fölé
egy lágyan kéklő csillagra ülök;
anyám a hold, a fénye tejfehér,
az ő palástja hűvös és örök.

Nézem őt

Nem sejti hogy', nem tudja mért,
 lázas torokkal köpi a vért;
 pokróca ráncán folyik a nyál,
 peregő könnye beletatál.
 ...Így pereg otthon most az eső,
 búzának, babnak anyatej ő;
 szőlők préséből így foly a vér...
 ...Fulladtan látja. Csak mi a bér?
 Istenem, jaj, mi a fizetés,
 hogy itt a párnán nincs pihenés?
 Mondd, mit öntözöl könnyeivel?
 Talán a tavaszt így veted el?

De profundis

A mélybe szálljon minden igaz ének:
 ahol már nincs sem lány, sem férfi. Vének
 sápító hangja nem fertőzi csended,
 kacér kajánok nem szegik meg kedved,
 nincs undorító íze a meséknek,
 nincs mézes-mázos hangja az igéknek,
 a jelzők hűek, egyszerűt jelentnek,
 ahol a jelenek nem voltak, de lettek,
 lettek a lényed szürke semmijéből,
 amelyre hét pillérű templom épül,
 egy-két szelídke fényű csillagoddal
 szentély, ahol csak néha zendül kardal,
 de angyal áll ajtódon büszke karddal
 s a titok nyitját csak igaznak nyitja:
 aki már tudja, mi az élet titka:
 a szenvedés. Előbb-utóbb e rejtélyt
 majd megtalálod: hét pillérű szentélyt,
 a mélységet, hol lélek jár suhogva
 – s míg mind a hét tüzes szárny tárva-nyitva –
 az egyszerű mély templom égisz ér fel,
 – hogy férfi vagy, vagy nő, – az már nem érdem...
 A mélyből szállj fel minden énekeddel,
 de mit az Égnek szólsz, a mélyben kezd el!

Gutenecki balladám

Bús cigány-módra kint az erdőn
 reád gondolok, szép hazám
 és sorba hívom kiket szerettem:
 a kicsi Máriát és anyám,
 apámat, bátyám, Dávid Tónit,
 a sok, kőszegi víg fiút...
 Istenem, milyen messze vagytok

s az utatok most merre fut?
Az éjbe sírom forró könnyel
nevetek, édes rokonok:
Dusám, Csibi s te, pesti Pistám...
Van-e még foltos rongyotok?
s van-e még könnyetek a múltra,
mint Villonnak volt egykoron,
mikor futni kell kint az erdőn,
rejtőzni kútban, árkokon...
Mint Mikes egykor ura nélkül
– úgy tengek most tenélküled,
hazám, földem, te áldott Kőszeg,
hol felhőt érnek a hegyek
s a lelkek kezdtek égre nézni
s szeretni egymást a szivek...
Édes Gödöllőm, Sík szülője,
már rád gondolni sem merek...
Naabburg felé már tankok törnek
s mire ötödször megvirrad,
úgy érzem: itt a csöndes völgyben
– Guteneck – magyar nem marad.
Vagy mégis lesz, – csak cigány-módra,
mint Villon s mint a Mikesek,
szétdúlt hazánkat visszasírva,
hazám, hazám, feléd megyek:
másnak kalácsán és kenyéréen
rágódva én, a tiszta pap,
kinek esténkint még a hívek
tojást és tejet hordanak.
Hazám, hazám, sötét kenyérekéd
ezerszer inkább rágnám én,
csak tudnám mi van véletek,
apám, szűz Dusám, te szegény!
A szó mit írok, tompa, béna,
mint kint a szürke permeteg
s a könnyem sem tud megcsillanni,
ha a szívem föl-fölremeg,
mert cigány-módra kint az erdőn
rád gondolok, szegény hazám,
és elsíratom százezerszer
ami volt, van – s még vár reám...

Párizsi torzók

Bocsáss meg, hogy egy nagy erdőben
éltem – és mindent túl is éltem,
s hogy a síríg hordom magamban:
mily nagy Párizs az alkonyatban.

*

Ady sírása száll a Szajrán
és nincs csend, – hiába akarnám
elaltatni a könnyem, Párizs!

Mélyen szállunk

Mélyen szállunk: én s az ének.
Nem lehel rám senki-lélek
lágyzsongású altatódalt.

Futnak, futnak furcsa árnyak,
fázó fák közt rámtalálnak,
arcunk némán összefordul.

Átkarolnak, mint az inda
fölfutnak rám csúszva s mintha
szívem színák hűvösükkel.

Átölelve fognak itt lenn.
Nem vihettek vissza innen,
nótás, lázas fönti házak!

Ködben fordul rám az erdő,
ködben úsznak elmerengő
köd-palástos szűz fenyőfák.

Köztük szállok énekemmel,
visszazeng ködös szívemmel
szunnyadó meseviláguk.

Mélyen szállunk: én s az ének.
Éjt virrasztó halk zenének
elég ez a ködbefűlt dal.

A csend

Egyszerű őszi dal

Nem mondhatom, hogy mindenem te vagy,
lepkék szárnyára mégis színed írom,
s ha sárga lombbal simul majd a sírom:
a csillagok közt is tudom: ki vagy.

A kék azúr – ha rámborul – te vagy;
a homlokom párnája minden oltár,
fülemben zsong naponta őszi zsoltár
s az első szó fölöttük csak te vagy.

Az első csók vagy: tiszta ifjúságom,
miattad leptek meg tavaszban árnyak,
téged susognak őszi fecskeszárnyak,
neked ragyog – ha zúzmarás – a várrom.

Szűz, fénylő zúzmarám te vagy nekem,
a felhők hoztak ringó dombokon,
s míg lágy kezedbe hajtom homlokom,
– hajad fölött száll zengő réquiem.

Ó, hadd kezedbe hajtni homlokom,
jajj, engedj sírni érted, ősi szépség!
Ha ködbe fordul rám az őszi kék ég,
a könnyeimmel hozzád száll dalom.

Te bennem élsz

Te bennem élsz, mint Istenben az eszme,
édes teherként szíven hordalak.
Hajamba kap őszt, télt, tavaszt, nyarak,
fehér kalászkok hullnak térdre esve,
bíbor folyondár fonja homlokom,
jaj, feldobbansz szívemben konokon
és vad-kihívón állsz reá utamra.
Felzúgnak bennem tompa koppanások,
mint virgács vibrálsz végig véremen,
öklömmel foglak, hogy maradj nekem
szívembe fojtott szunnyadó zsarátnok.
Sajgó karommal mellem összefojtom:
sose' születhetsz meg, kis gyermekem!
Az őszi szélben megmaradsz nekem,
te, álomszülte szüzi férfisorsom.

A Perc örök

Egyszercsak mondtad: minden elmúlik.
Nyugodtan félretóltad esti kávéd,
az éjbe súgtál csengőhangú Ávét,
hallgattad: mit szól rá a vak kuvik.

János-bogárkák fénye tiszta kvarc;
a fákról már a titkok permeteztek,
imádkoztak a tarlón a keresztek,
fehéren rádnézett egy Mária-arc.

Nem láttad, – zendült: arca rádborul,
szeméből már a titkok permeteztek
és visszamondta: minden ködbemúl,

csak elsuttogta: minden elsuhan...
Szemedben földerült a messzi tenger
s kiáltottad: a Perc örökre van!

Anima ébresztése (műfordítás Noël Lechevalier-től)

Hallgasd csak, tán az éj ijesztett meg, talán
egy álmodnak zenitjén megremegettél
és megjelent kit úgy kerestél nappalod szivén.

Emlékből éltél:
eddig nem tapasztalt szép jelenből,
mely szunnyadott csak benned ott a mélyben

és nőttön-nőtt alvó magányodon,
ahogy a fákra hajlik rá az árnyék – férfi-képben:
a társnak képe, aki kérdi: merre vagy?

De lásd: a hajnal vájt belé az álmodásba
és szétzilálta fényes szálait;
valaki elfutott előled messzire

és nem maradt más, csak te
egymagádban...

Elment

Elment.
A szél is sírt utána.
Szememre szállt a fájdalom,
mint ablakomra télutói pára
s néztünk
utána mindaketten:
a köd meg én. A messzeség
vergődött könnyeimben szárnysegetten.

*

Fehér az arcod
hó a lelked
elnézlek hosszan
hátha sejtéd
a tengert
meg a semmit rejted...

*

...és Jézus él,
szemünkben él.
Elmúlnak mind a dolgok.
Szemedből is csak az marad,
hogy kék tűzében voltam boldog.

Ha visszajönnél

Ha egyszer visszajönnél
a fák között dalolva
s eldúdnád a nótám
a vállamon nyugodva:
arcod kezembe fognám,
hajadba gyöngyvirágot
kötöznék s küldenék:
légy már örökre áldott.

Ha egyszer visszajönnél
rózsáktól roskadozva
s utamra ráborulnál
a porba felzokogva
és sírnál, hogy maradhass,
megkérdeném az Istent
s a lángban égő fákat:
máglyára raknék mindent,
tömjénnek rá a könnyem,
illatnak raja téged.

Ha egyszer visszajönnél:
fömládoználak téged.

Mária, a búzaszem

Már eltemettelek, – s te élsz...
Kis búzaszem vagy, sose félsz,
hogyl végleg eltemetlek.

Engedted, hogyl megfosszalak,
hajadtól megkopasszalak
s kivájjam két szemed,

lebontsam csontjaid,
kioltsam lángjaid,
melyektől égtem én.

Kis búzaszem vagy, Mária,
gyöngge kis ember-pária,
de lelked úgy ragyog,

mint búzaszem csírája,
– életem glóriája –
megfosztott Mária!

Elföldelt Mária! Vagy!
Álmomban láttalak
a régi fényben én.

Én sírva fölkereslek,
míg állnak száz kereszttek
az utak mellett sorba:

halottak eltiporva,
közéjük állj a porba,
hogyl eltemesselek,

– s mint újra élő csíra,
hajts ki, ha hív a líra
és hív a költemény.

Maradj élő zeném még:
dalom – ha néma lennék –
te légy még, Mária!

Kis búzaszem, élj újra,
maradj mi voltál: búza
s azt add, mi lényeged:

kalászt, mely telve, érett.
Míg ezt te el nem éred,
– maradj holt, Mária!

Már csak...

Már csak magamnak mondom el,
amit teneked írnék:
elmúlik minden... Hallgatok,
csak egy-két könny pereg még
szememből, aztán jön a csönd,
hajamra szállnak ősök
és hóba burkolt nagy hegyek
rejtik mit tőled őrzök:
pár hólepett barackvirág,
arcodra száll a színe, –
nem is szállt nászos gondola
erre a tiszta vízre
és mégis jó így: megmaradsz,
barackvirág hajadban,
az április szilaj hava
temet pihésen, halkan...
Fölöttem zúg a réquiem,
rászáll a nagy hegyekre;
amit az Ég veled adott.
teszem havas kezedbe:
visszaadom havas fejed...
Csak pár könnyem pereg még
s már csak magamban mormolom,
amit teneked írnék.

A csend

Csak egy veszély vár még reánk: a csend.
Fekszel fehérén, lila fátyolodban,
– nem mint használt topánka elkopottan,
– nem mint a kézből földre hulló váza,
de úgy, mikor már nem zeng föl a hárfa
és ujjaimra nincs visszhangja bent.

Nem is tudom: vagyok – vagy nem vagyok már?
időtlenységben eltemetve melléd,
a végtelen kék rámborulva sem véd,
nem óv a hegytetőkre robbanó vihar,
– talán csak ez a csend, mely altatón takar
s szájából ásít: többé senki sem vár.

A semmi? – senki? – minden? – Nem tudom.
Olyan vagyok, mint néma parti bolya,
– te: mint a tengervízen ringó szürke pólya,

ha elsüllyedt egy föld – és kél a nap
s egy messziről jött szél a vízre csap
– vihart hozón? – vagy lágyan, altatón?
Nem kérdezem. Ne kérdezd! Ne felelj!
Hisz egyetlen reményünk már a csend...